

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3Co/129/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8211203115
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 11. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2017:8211203115.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členov senátu JUDr. Antónie Kandravej a JUDr. Martina Barana v spore žalobcu: SPRAVBYT, s.r.o. so sídlom Hurbanova 18, 085 01 Bardejov, IČO: 31683061, právne zastúpeného JUDr. Jozefom Sotolárom, advokátom so sídlom Južná trieda 1, Košice, proti žalovaným: 1. H. 2. M., obaja zastúpení JUDr. Jozefom Stašákom, advokátom so sídlom Andraščíkova 3, Bardejov, 3. BARDBYT spol. s r.o., IČO: 36 476 633, Moyzesova 7, 085 01 Bardejov, o zaplatenie 1 025,76 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bardejov, č. k. 6C/166/2011-440 zo dňa 03. 04. 2017 takto jednohlasne

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok vo výrokoch II. a III.

II. Žalovaní v 1. - 3.rade majú voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu, zároveň zamietol jeho návrh na spojenie veci na spoločné konanie a vyslovil, že žalovaní v 1. - 3.rade majú nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Predmetom konania bol nárok žalobcu na zaplatenie platieb za služby spojené s užívaním bytu za obdobie júl - december 2010. Žalobca požadoval zaplatenie týchto služieb od vlastníkov bytu, ktorými boli žalovaní v 1.a 2.rade a následne žalobu rozšíril aj o žalovaného v 3.rade ako správcovskú spoločnosť z dôvodu, že v predmetnom bytovom dome došlo na základe rozhodnutí vlastníkov bytov k zmene správcu bytového domu, pričom práve tieto skutočnosti boli v konaní spornými.

3. Súd prvej inštancie vo vzťahu k vlastníkom bytu zamietol návrh s poukazom na tieto skutočnosti:

„V danom prípade v tomto spore teda vznikol záväzkový vzťah s účinnosťou od X.X.XXXX medzi žalovanými v 1. a 2. rade, ako vlastníkami bytu v bytovom dome X., ktorí boli povinní uhrádzať plnenia spojené s užívaním bytu a spoločnosťou BARDBYT s.r.o., ako správcom uvedeného bytového domu v rozhodnom období. Právny vzťah medzi žalovanými ako vlastníkami a žalobcom ako správcom bytového domu dňa XX.XX.XXXX zanikol. Len správca je oprávnený od žalovaných platby požadovať a to, na základe platnej a účinnej zmluvy o výkone správy. Žalobcovia teda mohli platiť za služby spojené s bývaním iba ich správcovi, spoločnosti BARDBYT s.r.o. a pokiaľ by žalovaní poskytovali úhrady za plnenia spojené s užívaním bytu žalobcovi, plnili by bez právneho dôvodu, pretože so žalobcom od X.X.XXXX neboli v žiadnom právnom vzťahu a nemali žiadnu povinnosť mu plniť a žalobca by sa takto bezdôvodne obohatil. V takomto prípade by zákonná povinnosť žalovaných plniť svojmu správcovi, teda spoločnosti BARDBYT s.r.o. nezanikla a pokiaľ by žalovaní plnili žalobcovi, museli by zo zákona následne plniť to isté aj spoločnosti BARDBYT s.r.o..

Pokiaľ žalobca argumentuje vyjadreniami a prehláseniami vlastníkov bytov, tu sa žiada poukázať na najvýznamnejší fakt, že ani jeden z vlastníkov bytov, hoci mali právo podľa ustanovenia § 14 ods. 4 zákona o vlastníctve bytov zákonným spôsobom namietajú a v zákonnej lehote sa na súd obrátiť, aby vo veci rozhodol, tak neučinil.

Súd v súlade s článkom 2 ods. 2 CSP poukazuje aj na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9Co/41/2012, ktorým zrušil rozsudok Okresného súdu Bardejov sp. zn. 6C/121/2010, pričom v odôvodnení súd druhej inštancie v spore o povinnosti vydať všetky písomné materiály súvisiace so správou bytového domu konštatoval, že sa stotožňuje so skutkovým a právnym záverom rozsudku súdu prvej inštancie, že počas obdobia X.X.XXXX do XX.XX.XXXX bol správcom bytového domu X.X nepochybne žalobca (Bardbyt).

Na tomto mieste súd poukazuje na judikatúru Ústavného súdu SR, ktorý napr. vo veci sp. zn. PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05 vyslovil, že diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná.

Podstatným podľa názoru súdu je skutočnosť, že došlo k platnej výpovedi zmluvy o výkone správy. Túto skutočnosť nepochybne žalovaní preukázali, preto ďalšia argumentácia žalobcu, ktorý nepreukázal, že by uvedená výpoveď bola neplatnou, resp. že by v zákonom stanovenej lehote bola podaná niektorým z vlastníkov bytov žaloba o neplatnosť schôdze, na ktorej došlo k schváleniu výpovede je v konečnom dôsledku irelevantnou. Nárok žalobcu voči žalovaným v 1. a 2. rade nie je možné priznať pre nedostatok aktívnej legitimácie žalobcu. Žalobca nie je s účinnosťou od 1.1.2005 správcom daného bytového domu. Žalobca nie je s účinnosťou od 1.1.2005 správcom daného bytového domu a nie je ním ani v čase vyhlásenia rozsudku. Nemôže sa teda s úspechom domáhať nárokov na plnenia za služby spojené s bývaním od jednotlivých vlastníkov, pretože nie je správcom bytového domu, v ktorom oni bývajú. Žiadať plnenia za služby spojené s bývaním od vlastníkov bytov a nebytových priestorov môže iba správca ich bytového domu, čo je podľa názoru súdu v súlade s právnym poriadkom. Plnenia za služby spojené s bývaním sú plneniami spotrebiteľov vo vzťahu k jeho správcovi, preto by bol argumentum ad absurdum a v absolútnom rozpore s ustanovením § 8 ods. 2 zákona č. 182/1993 Zb. taký výklad, v prípade ktorého by plnenie riadnemu správcovi, malo za následok vznik bezdôvodného obohatenia u starého správcu, s tým, že by spotrebiteľia boli poškodení a museli uhrádzať dvakrát platbu za služby spojené s užívaním bytu. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že vlastníci vždy plnili v súlade so zákonom č. 182/1993 Zb. svojmu správcovi.

Súd teda žalobu zamietol s tým, že za rozhodné obdobie od júla do decembra 2010 žalobca nebol správcom bytového domu X. a teda nemá nárok na úhrady za služby spojené s bývaním, ktoré si v tomto konaní uplatňuje tvrdiac, že správcom bytového domu X. v rozhodnom období bol.

4. Pokiaľ sa týka zamietnutia žaloby vo vzťahu k žalovanému v 3. rade, ktorý mal byť správcom bytového domu po žalobcovi, súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil tak, cit.:

„Čo sa týka nároku žalobcu voči žalovanému v 3. rade, súd v danom prípade túto právnu vec posúdil ako nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia sa, ktoré malo spočívať v tom, že žalobca, ktorý v období od júla 2010 do decembra 2010 nebol správcom bytového domu X. na ulici L. XX v U. a poskytoval jednotlivým vlastníkom bytov v tomto bytovom dome služby spojené s bývaním, namiesto žalovaného. Žalobca teda žiada, aby mu žalovaný nahradil to, čo za žalovaného plnil žalobca, aj keď podľa práva (zákona o bytoch) mal služby spojené s bývaním jednotlivým vlastníkom bytov a nebytových priestorov poskytovať žalovaný.

Predmetom nároku žalobcu voči žalovanému v 3. rade ohľadne žalovaných v 1. a 2. rade je bezdôvodné obohatenie za obdobie od X.X.XXXX do XX.XX.XXXX.

Súd má za to, že medzi účastníkmi napriek tomu, že obaja majú v predmetnej činnosti správu a údržbu bytového a nebytového fondu v rozsahu voľných živností, nemohol vzniknúť platný obchodno - záväzkový vzťah, pretože v každom jednom okamihu môže byť správcom bytového domu iba jeden subjekt, nikdy nemôže nastať právna situácia, kedy správu bytového domu vykonávajú dvaja správcovia. V tomto prípade bol za obdobie roku 2010 správcom bytového domu X.X žalovaný v 3. rade. Predmetom nároku sú však plnenia, ktoré boli poskytnuté fyzickým osobám - jednotlivým vlastníkom bytov žalovaným v 1. a 2. rade za jednotlivé vyššie uvedené obdobia, konkrétne plnenia zodpovedajúce, ako to sám uvádza žalobca na pojednávaní dňa 3.4.2013, reálne vynaložené náklady v súvislosti s bytom žalovaných 1. a 2. Žalobca nepožaduje poplatky odvádzané do fondu práv, ktorý je vlastníctvom predmetného bytového domu. Žalobca si teda uplatňuje to, čo plnil za žalovaného v 3. rade z jeho vzťahu

s vlastními bytov. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že vlastníci (žalovaní v 1. a 2. rade) vždy plnili v súlade so zákonom č. 182/1993 Zb. svojmu správcovi.

Ak žalobca reálne poskytoval akékoľvek plnenia vlastníkom bytov a nebytových priestorov v danom bytovom dome namiesto žalovaného, mohlo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu sa žalovaného v 3. rade na úkor žalobcu. V tomto prípade, je preto potrebné zaoberať sa námietkou premlčania, ktorú vzniesol žalovaný v 3. rade v podaní zo dňa 19.8.2013. Dvojiročná objektívna lehota by začala plynúť vždy v nasledujúci deň po poskytnutí služieb a to pre každý deň ich poskytovania z obdobia, teda v prípade žalovaných v 1. a 2. rade od X.X.XXXX do XX.XX.XXXX by pre prvý deň X.X.XXXX subjektívna premlčacia doba začala plynúť dňa X.X.XXXX a uplynula by X.X.XXXX. Pre posledný deň poskytovania služieb dňa XX.XX.XXXX by subjektívna premlčacia doba začala plynúť dňa X.X.XXXX a uplynula by X.X.XXXX. Žalobca zmenil žalobu a svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v prípade žalovaného v 3. rade za plnenia poskytnuté žalovaným v 1. a 2. rade uplatnil až X.X.XXXX, teda po uplynutí subjektívnej premlčacej doby tohto nároku.

V tomto prípade je súd toho názoru, že pre plynutie premlčacej doby nároku žalobcu voči žalovanému v 3. rade je rozhodujúca 2 ročná premlčacia doba. Žalobcovi bola dňa XX.X.XXXX doručená výpoveď zmluvy o výkone správy v bytovom dome X., ktorá začala plynúť dňa X.X.XXXX a uplynula dňa XX.XX.XXXX. Žalobca vedel viac než 6 mesiacov pred uplynutím výpovednej doby o takejto výpovedi, vedela aj o tom, že vlastníci bytov v bytovom dome X.X uzavreli zmluvu o výkone správy so žalovaným, pretože to vyplývalo zo zápisnice, ktorá mu bola doručená, nenapadol jej neplatnosť na súde a už od nasledujúceho mesiaca január XXXX, kedy mu vlastníci prestali platiť preddavky za služby spojené s bývaním mal vedomosť, že síce poskytuje služby, avšak nie je správcom a správcom je žalovaný. Jeho tvrdenia o tom, že dodnes nie je zrejme, kto je správcom bytového domu sú právne irelevantné. Plnenia za služby, poskytované vlastníkom, teda žalobca mohol od žalovaného požadovať už v nasledujúci deň, kedy ich poskytol. Za služby poskytnuté odo dňa X.X.XXXX mohol žalobca požadovať plnenia od žalovaného v 3. rade ako od správcu už v nasledujúci deň dňa X.X.XXXX, kedy začala plynúť aj subjektívna 2 ročná premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia sa žalovaného na úkor žalobcu, ktorá tak uplynula o 2 roky neskôr, teda dňa 2.7.2012. Následne pre každý ďalší deň, ktorý žalobca poskytoval plnenia vlastníkom bytového domu X.X namiesto žalovaného platí rovnaký právny režim až po posledný deň poskytnutia služieb žalobcu na úkor žalovaného v 3. rade, dňa XX.XX.XXXX, pre ktorý začala plynúť 2 ročná subjektívna premlčacia doba dňa XX.XX.XXXX a uplynula o dva roky neskôr dňa XX.XX.XXXX. premlčacia doba plnenia za celé posudzované obdobie od X.X.XXXX do XX.XX.XXXX, teda uplynula najneskôr dňa X.X.XXXX, pričom žalobca žiadal pripustiť zmenu žaloby až na pojednávaní konanom dňa X.X.XXXX. Súd z tohto dôvodu žalobu voči žalovanému v 3. rade zamietol.

Po vykonanom dokazovaní súd uvádza, že nárok žalobcu voči žalovanému v 3. rade je v celom rozsahu premlčaný a preto súd žalobu v tejto časti nároku žalobca - žalovaný v 3. rade zamietol v celom rozsahu pre uplynutie 2 ročnej subjektívnej lehoty (najneskôr XX.XX.XXXX).

K námietkam žalobcu, že sa jedná o obchodnoprávny vzťah medzi 2 obchodnými spoločnosťami súd uvádza, že predmetom zmenenej žaloby na pojednávaní konanom dňa X.X.XXXX vychádzajú z obsahu podania žalobcu ako aj jeho vyjadrenia na pojednávaní dňa X.X.XXXX (viď vyjadrenie, ktorým odmietol špecifikovať titul nároku s poukazom na čl. 11 ods. 3 CSP) je vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré pochádza z plnenia medzi dodávateľom a žalovanými, ktorého občianskoprávny charakter sa nemení ani pri požadovaní vydania bezdôvodného obohatenia sa.

Žalobca požaduje to, čo plnil spotrebiteľovi namiesto žalovaného v 3. rade, ktorý mal tomu istému spotrebiteľovi plniť podľa zákona. Ak žalobca poskytoval služby spotrebiteľom v období od X.X.XXXX do XX.XX.XXXX namiesto žalovaného, nevykonával už svoju podnikateľskú činnosť v platnom právnom vzťahu so spotrebiteľom, pretože už nebol správcom. Ak žalobca uvádza, že mal za to, že plní svoj dlh voči vlastníkom bytového domu X.X je treba uviesť, že na takéto postavenie nemal žiadny dôvod, keďže vedel o tom, že mu bola daná výpoveď (ktorú nenapadol), vlastníci uzavreli zmluvu o výkone správy so žalovaným v 3. rade, od X.X.XXXX mu prestali platiť za služby spojené s bývaním. Ak sa napriek tomu domnieval, že je správcom, nemal na takéto úvahy dôvod. V tomto spore si žalobca uplatňuje nároky vyplývajúce z bezdôvodného obohatenia sa a nie z titulu výkonu správy.

V nadväznosti na uvedené súd konštatuje, že žalobca si voči žalovanému v 3. rade uplatnil svoj nárok po uplynutí zákonom stanovenej subjektívnej dvojiročnej premlčacej doby“.

5. Zároveň súd prvej inštancie rozhodol o trovách konania tak, že na tieto majú právo úspešní žalovaní v 1. - 3.rade v plnom rozsahu.

6. Proti uvedenému rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, pričom namietal porušenie práva na spravodlivý proces z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné, nezrozumiteľné, chýba mu riadne odôvodnenie, rozhodnutie je svojvoľné a obsahuje len výber textov rozhodovacej činnosti iných senátov okresného súdu, pričom odôvodnenie nemá oporu v dôkazoch zabezpečených v tomto spise. Poukázal na skutočnosť, že dôkazné bremeno preukázania platnej výpovede zo zmluvy o správe zaťažuje žalovaných a že v odôvodnení rozsudku sa nachádzajú závery, ktoré v konaní nikdy neboli vykonávané. Taktiež namietol právne zdôvodnenie ohľadom kontinuity správy, výkonu správy bytového domu a tým, že neboli splnené podmienky pre zmenu správcu. Taktiež namietal právne závery ohľadom premlčania nároku na bezdôvodné obohatenie a to okamih kedy začína plynúť premlčacia doba s tým, že nároky voči žalovanému v 3.rade z jeho strany nie sú premlčané.

7. Žalovaní v 1. - 3.rade vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedli, že procesný postup súdu počas celého konania bol v súlade s Občianskym súdnym poriadkom, resp. Civilným sporovým poriadkom. Namietali, že samotné odvolanie je nepreskúmateľné, nezrozumiteľné, nakoľko z neho nevyplýva, v akom rozsahu je napadnutý rozsudok, pričom žalobca nepredložil akýkoľvek dôkaz na preukázanie svojich tvrdení uvedených v odvolaní. Závery okresného súdu sú dostatočne odôvodnené, nie sú arbitrárne, ani svojvoľné a súd sa vyporiadal so všetkými podstatnými a relevantnými argumentmi strán v spore, pričom jeho odôvodnenie jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Žalovaní v 1. - 3.rade súhlasili so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Poukázali na úmyselné protiprávne konanie žalobcu a žiadali potvrdiť napadnutý rozsudok vo všetkých jeho výrokoch a priznať náhradu trov odvolacieho konania.

8. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) v zmysle zásad uvedených v § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal rozsudok v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP., bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke, najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

9. Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom spisu zistil, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností a na základe vykonaného dokazovania dospel aj k správnym skutkovým zisteniam. Zároveň prejednávajúcu vec správne právne posúdil. V priebehu odvolacieho konania žalobca nepredložil žiaden dôvodný argument, ktorý by mal súvis s prejednávanou vecou do tej miery, aby bol spôsobilý priniesť pre odvolateľa priaznivejšie rozhodnutie.

10. Všeobecný súd by nemal byť vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení nekoherentný t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premis dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. V prípade, keď sú právne závery v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, alebo z nich v žiadnej možnej interpretácii súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba také rozhodnutie považovať za rozporné s čl.46 ods.1 Ústavy SR, či čl.6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. /I.ÚS 243/07/ Nezrozumiteľnosť je zásadnou vadou rozhodnutia aj v prípade že je zapríčinená dostatkom dôvodov avšak nezrozumiteľných vzhľadom k vyslovenému výroku. Tým vlastne nezrozumiteľné rozhodnutie vytvára na jednej strane dojem kvantitatívne na dôvody bohatého rozhodnutia, ale na druhej strane absentujú najmä skutkové dôvody, ktoré by inak mali byť riadne objasnené v odôvodnení rozhodnutia samotného. Inak povedané, aj tu je nedostatok dôvodov odôvodnenia, ktorý sa však vizuálne nedá zistiť ale ktorý sa dá objaviť logickými metódami poznania.

Účastník konania má právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Úvahy súdu o skutkových, ale aj právnych záveroch musia byť riadne a zrozumiteľne odôvodnené tak, aby nevznikli pochybnosti o zákonnosti rozhodnutia najmä zo strany účastníkov konania, ktorým je takéto rozhodnutie určené.

Podľa slovníka cudzích slov „arbitráry“ (franc.) znamená „ľubovoľný, javiaci sa ako ľubovoľný, bez rozumnej opory, závislý len na individuálnom rozhodnutí, ako sa človeku chce, nie na všeobecne platných dôvodoch“.

Synonymom slova „arbitráry“ je slovo „svojvoľný“. Podľa judikatúry Ústavného súdu SR, arbitrárne rozhodnutie všeobecného súdu znamená, najmä

- extrémny nesúlاد právnych záverov s vykonaným dokazovaním skutkovými a právnymi zisteniami,
- interpretácia, ktorá je v extrémnom nesúlade s obsahom právnej praxe (odklon od ustálenej judikatúry), bez toho, aby boli dostatočne odôvodnené dôvody, na základe ktorých súd odmietol stabilizovanú výkladovú prax,
- nerešpektovanie kogentnej normy, interpretácia, ktorá je v extrémnom rozpore s prioritami spravodlivosti (predpojatý formalizmus),
- hodnotenie dôkazov vykonané bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu tak, že z nich pri žiadnej nožnej interpretácii nevyplývajú prijaté skutkové základy.

11. Pre posúdenie odvolacích dôvodov žalobcu ohľadom nepreskúmateľnosti a nezrozumiteľnosti, ako aj svojvoľnosti, teda arbitrárnosti citovaného napadnutého rozsudku, odvolací súd poukazuje na vyššie uvedené citácie Ústavného súdu SR či Najvyššieho súdu SR, pričom po oboznámení sa s rozsudkom súdu prvej inštancie odvolací súd konštatuje, že toto rozhodnutie netrpí žiadnou vadou, tak ako je charakterizovaná v rozhodnutiach vyšších súdov, ktoré špecifikujú, kedy je rozhodnutie nezrozumiteľné, nekoherentné, neodôvodnené. Naopak možno vzhľadom na vyššie uvedené špecifikácie dospieť k záveru, že napadnuté rozhodnutie je konzistentné a je v odôvodnení výrok rozhodnutia jasne uvedený a právne závery sú v súlade s vykonanými skutkovými zisteniami. Závery súdu prvej inštancie musia byť zrozumiteľné, vzhľadom však na zložitost' problematiky zrejme len pre osoby s právnickým vzdelaním. Rozhodnutie súdu prvej inštancie nepovažoval odvolací súd za arbitrárne a svojvoľné, ako bolo namietané v odvolaní, nebol plynúci z neho nesúlاد právnych záverov z vykonaných dokazovaní, taktiež nedošlo k odklonu od ustálenej judikatúry, či k nerešpektovaniu kogentných právnych noriem. Zároveň hodnotenie dôkazov vyplýva z racionálneho základu, preto možno všetky tieto odvolacie námietky žalobcu považovať za nedôvodné.

12. Z obsahu odvolania vyplývajú námietky týkajúce sa odňatia práva žalobcu konať a brániť sa ako súčasť práva na spravodlivý proces. Zo samotného odvolania však nemožno zistiť konkrétne ktoré skutkové závery, ku ktorým dospel súd prvej inštancie by nemali byť založené na dôkazoch, ktoré súd prvej inštancie neoboznámil . Z tohto dôvodu považuje odvolací súd takúto a takto formulovanú odvolaciu námietku za nepreskúmateľnú a tým aj nedôvodnú. Naopak z obsahu zápisníc vyplýva, že súd prvej inštancie oboznámil listinné dôkazy, ktoré sú pripojené v spise, pričom odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že pokiaľ sa jedná o oboznámenie listinných dôkazov, ktorými boli rozhodnutia iných súdov v obdobných súvisiacich konaniach. Ide o dôkaz, kedy nepochybne postačuje oboznámenie rozhodnutia a nie je nutné vykonávať oboznámenie a pripojenie celého spisu, pokiaľ tak nevyžaduje osobitná situácia, prípadne konkrétny návrh strán sporu, čo v danom prípade nebolo preukázané. Z týchto dôvodov hodnotil a posúdil odvolací súd odvolaciu námietku žalobcu za nedôvodnú.

13. Zo zápisnice z pojednávanií zo dňa 03. 04. 2017 (č. I. 416 - 421 spisu) možno vyvodit' záver, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v súlade s ust. § 188 a nasl. CSP, pričom na základe takto zákonne vykonaných dôkazov následne aj rozhodol, preto napriek nezrozumiteľnému odvolaniu žalobcu odvolací súd uvádza, že nepochybil súd prvej inštancie, pokiaľ na pojednávaní vykonal dôkaz, ktorým okrem iného je aj listina tak, že túto prečítal, resp. oboznámil obsah listiny. Pokiaľ došlo len k oboznámeniu relevantnej časti listiny nemožno hovoriť o porušení práva na spravodlivý proces s poukazom na skutočnosť, že nebolo porušené právo strán byť prítomným na pojednávaní ako to vyplýva zo zápisnice z pojednávania, z ktorého nepochybne vyplýva prítomnosť právneho zástupcu žalobcu na tomto pojednávaní. Z týchto dôvodov považuje odvolací súd odvolacie námietky žalobcu v tejto časti za nedôvodné.

14. U ostatných odvolacích námietok vo vzťahu k zamietnutiu žaloby proti žalovaným v 1. a 2.rade odvolací súd poukazuje, že jedná sa o opakované argumenty, ktoré boli vznášané už v konaní pred súdom prvej inštancie a na ktoré súd prvej inštancie poskytol presvedčivú, zrozumiteľnú, logickú argumentáciu, s ktorou sa dôsledne vypořiadal. Preto nie je dôvodné a nutné dodávať k týmto veciam ďalšie skutočnosti zo strany odvolacieho súdu, ktorý sa stotožňuje s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie.

15. Pokiaľ sa týka odvolacích námietok žalobcu vo vzťahu k zamietnutiu žaloby voči žalovanému v 3.rade, odvolací súd sa stotožňuje s právnym názorom súdu prvej inštancie, pričom je dôvodné v tejto súvislosti poukázať na rozhodnutie Ústavného súdu SR zo dňa 24. 02. 2016, sp. zn. II. ÚS 637/2015,

podľa ktorého na aplikovanie obchodnoprávneho režimu je potrebné, aby existoval záväzkový vzťah spĺňajúci podmienky § 261 alebo § 262 Obchodného zákonníka. Ak nedošlo k porušeniu povinnosti uložených Obchodným zákonníkom, naplnenie predpokladov zodpovednosti za škodu spôsobenú porušením povinnosti treba posudzovať podľa všeobecnej právnej úpravy zodpovednosti za škodu, ktorou sú ustanovenia Občianskeho zákonníka, a to vrátane zániku práva v dôsledku vzniesenia námietky premlčania. Z uvedeného rozhodnutia Ústavného súdu SR nepochybne vyplýva, že doposiaľ súdna prax nemá ustálenú odpoveď na otázku aplikácie obchodnoprávneho režimu aj na premlčania nárokov, ako sú náhrada škody, právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, pričom sa objavujú dva názory na premlčanie deliktuálnych nárokov, na režim ktorých sa vzťahuje Obchodný zákonník, pričom Obchodný zákonník sa už vyslovene nezmieňuje o premlčanie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia. V danom prípade odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie ohľadom tejto otázky je zákonné aj vzhľadom na špecifikum tohto prípadu, kedy dochádza ku kombinácii obchodnoprávneho vzťahu dvoch obchodných spoločností cez ich zmluvy s fyzickými osobami, ktoré sú spotrebiteľmi.

16. Odvolací súd má za to, že táto skutočnosť je významnou pri posudzovaní otázky premlčania, nakoľko celkový dopad takéhoto rozhodnutia potenciálne môže ovplyvniť tiež postavenie fyzickej osoby, ktorá má zmluvu o správe bytového domu, pričom takáto zmluva je nepochybne zmluvou spotrebiteľskou. Aj s prihliadnutím na túto skutočnosť je podľa názoru súdu spravodlivé, ak sa na režim bezdôvodného obohatenia v prípade mimozmluvného záväzku, teda deliktuálneho záväzku dvoch obchodných spoločností ohľadom vydania bezdôvodného obohatenia bude aplikovať režim Občianskeho zákonníka pokiaľ sa týka otázky premlčania práva na vydanie bezdôvodného obohatenia. Nepochybne Obchodný zákonník má vlastnú úpravu premlčania, pričom inštitút vydania bezdôvodného obohatenia nepozná a vo svojich ustanoveniach uvádza, že tieto ustanovenia sa použijú vtedy, ak zákon neustanoví inak. Zo samotného znenia Obchodného zákonníka (§ 397), ktorý používa termín, „Ak zákon neustanoví inak“, použitím gramatického výkladu vyplýva, že môže sa jednať o iný zákon než Obchodný zákonník. Pokiaľ by mal zákonodarca na mysli to, že ak to neupravuje inak Obchodný zákonník, nepochybne by použil slovné spojenie „tento zákon“. Pokiaľ však vychádzame z gramatického a teleologického výkladu je zrejmé, že pokiaľ sa nachádza v inom zákone špecifická právna úprava, je nutné použiť túto právnu úpravu, vrátane osobitne stanovenej dĺžky premlčacej doby, tzn. úpravu Občianskeho zákonníka, ktorý je všeobecným predpisom vo vzťahu k Obchodnému zákonníku. Občiansky zákonník má osobitnú úpravu inštitútu bezdôvodného obohatenia, ktorú Obchodný zákonník nemá a k tomuto inštitútu sa viaže aj osobitná úprava ohľadom začatia plynutia premlčacej doby a samozrejme aj jej dĺžka. Tieto skutočnosti, spolu so skutočnosťou, že v danom individuálnom prípade, na ktorý súd musí prihliadnuť tak, aby bola zachovaná aj zásada dobrých mravov, sa toto rozhodnutie vzťahuje v konečnom dôsledku aj na práva spotrebiteľa, ktoré sú osobitne chránené aj v zmysle európskych smerníc a nariadení, a preto je nutné vykladať túto spornú otázku aj s prihliadnutím na túto skutočnosť. Je nutné súhlasiť so záverom súdu prvej inštancie, že premlčacia doba v danom prípade sa riadi režimom Občianskeho zákonníka, a preto bol nárok žalobcu voči žalovanému v 3. rade premlčaný.

17. V ďalšom poukazuje odvolací súd na skutkové závery a právne zdôvodnenie súdu prvej inštancie, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožňuje.

18. Vzhľadom na vykonané dokazovanie bolo preukázané, že v tomto prípade nedošlo k porušeniu povinnosti uložených Obchodným zákonníkom, preto neplnenie predpokladov vzniku bezdôvodného obohatenia treba posudzovať podľa všeobecnej právnej úpravy bezdôvodného obohatenia, ktorou sú ustanovenia Občianskeho zákonníka, a to vrátane zániku práva domôcť sa plnenia v dôsledku vzniesenia námietky premlčania.

19. Pokiaľ sa týka ostatných námietok žalobcu o tom, že je nutné skúmať či existuje nový správca, či tento sa stal riadne správcom bytového domu, prevzal tieto námietky žalobcu, nemajú oporu v zákone o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, ktoré reguluje túto oblasť, a preto sú nedôvodné.

20. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešným žalovaným bol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

21. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).